

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. H.**, zast. JUDr. Václavem Liksomerem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 1, Kralovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-298/LE-LE05-BA04-PS-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2019, č. j. 17 A 180/2018 – 38,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Václavu Liksomerovi, advokátovi se sídlem Masarykovo náměstí 1, Kralovice, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 11. 2018, č. j. OAM-298/LE-LE05-BA04-PS-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 2. 2019.

[2] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 18. 1. 2019, č. j. 17 A 180/2018 – 38 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Námitky ohledně nedůvodnosti zajištění a nesprávného posouzení možnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu vyhodnotil jako nedůvodné. Uvedl, že v případě žalobce existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a uvedl, jaké skutečnosti k tomuto závěru žalovaného vedly. Zdůraznil, že žalobce žádost podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn za účelem správního vyhoštění.

[3] Poté dospěl k závěru, že v daném případě by uplatnění zvláštního opatření nebylo účinné, neboť žalobce porušoval právní předpisy ČR, své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval. Na území ČR se nachází již 24 let, z toho posledních 8 let nepřetržitě, přičemž v této době mohl svůj pobytový status řešit již s předstihem a k uvedené situaci nemuselo vůbec dojít. Z obsahu žádosti o mezinárodní ochranu lze vyvodit zájem žalobce zůstat na území ČR, tj. legalizovat svůj pobyt, avšak za tímto účelem právní úpravu o mezinárodní ochraně nelze aplikovat. Ve vztahu k jeho pasivitě podle krajského soudu nelze vzít v potaz odvolání se na skutečnost, že nemohl být kontaktován ambasádou ve věci vydání nového pasu pro vycestování a neměl dostatek finančních prostředků pro realizování vycestování, jelikož za tímto účelem měl žalobce vynaložit veškeré úsilí tak, aby nedocházelo k porušení mu uložené povinnosti správním orgánem a posléze i rozhodnutím soudním.

[4] Žalovaný otázku nemožnosti užít zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu posoudil individuálně na základě poměrů žalobce a jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno dostatečně a přezkoumatelně a krajský soud se ztotožnil s jeho závěry.

[5] Podle krajského soudu shromáždil žalovaný dostatek podkladů v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný nepochybil, když neprovedl výslech žalobce, neboť nemusí provést veškeré navržené důkazy a žalobce uvedl skutečnosti podstatné pro řízení do protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 7. 11. 2018. Nadto má podle § 52 správního řádu účastník řízení povinnost navrhopvat důkazy na podporu svých tvrzení a neučiní-li tak, vystavuje se nebezpečí vydání rozhodnutí ve svůj neprospěch způsobeného svou pasivitou. Kromě toho krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce neobývá žádné prostory (uvedl, že žije pod mostem), a napadeným rozhodnutím tak správní orgán zajišťuje i účast žalobce v řízení a možnost mu náležitě doručovat písemnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že jeho kasační stížnost není nepřijatelná, neboť přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele. Krajský soud zásadně pochybil při výkladu ustanovení § 46a odst. 1 a 47 zákona o azylu, což mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Po rekapitulaci napadeného rozsudku stěžovatel uvedl, že se krajský soud nevypořádal s konkrétními žalobními námitkami a převážně bez dalšího přejal argumentaci žalovaného.

[8] Stěžovatel i nadále trvá na tom, že nebyly splněny podmínky pro zajištění, neboť na základě zjištěných skutkových okolností nelze učinit závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet či si v ČR legalizovat pobyt a že by užití zvláštních opatření nebylo účinné. Stěžovatel dostatečně vysvětlil své kroky, které činil k získání platných dokladů opravňujících jej k pobytu v ČR, a proč nevycestoval a vycestovat nemohl i přes uložené správní vyhoštění. Žalovaný měl tyto skutečnosti prověřit, což neučinil. Zároveň stěžovatel pravdivě uvedl, proč se obává svého návratu na Ukrajinu.

[9] Přestože má stěžovatel stále za to, že nebyly naplněny důvody pro zajištění, nezabýval se žalovaný dostatečně ani možností uložení zvláštních opatření. Odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze cizince zajistit, jestliže lze konkrétního účelu

pokračování

dosáhnout mírnějšími prostředky, přičemž zajištění musí respektovat zásadu nezbytnosti a přiměřenosti. Důvody zajištění nevyklučují paušálně možnost uložení zvláštního opatření. Stěžovatel zdůrazňuje, že i při velmi závažném porušení povinností cizince uložených mu v rámci vyhošťovacího řízení není vyloučeno použití zvláštního opatření. Je tedy patrné, že v případě stěžovatele mělo být aplikováno zvláštní opatření. Vzhledem ke konkrétním skutečnostem a pochybením žalovaného ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, nelze dovodit, že nebylo možné užít zvláštní opatření, a to i s ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu.

[10] Stěžovatel stejně jako v žalobě tvrdí, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se nezabýval tím, že stěžovatel byl ohledně svého cestovního dokladu na ambasádě, kde mu řekli, že musí nejméně měsíc počkat a aby jim dal své telefonní číslo. Dále že mu vše ukradli nebo to ztratil, proto neměl ani telefon a nemohl jej nikdo kontaktovat. Také neměl peníze na vycestování. Žalovaný se rovněž nezabýval osobními poměry stěžovatele. Žalovaný pak v této souvislosti neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Nezjistoval ani, zda žalobce žádal o cestovní doklad a víza či činil jiné kroky opravňující jej k pobytu na území ČR a zda dříve pobýval v ČR na základě dlouhodobých pobytů. Mohl tak učinit lustrací, sám či v součinnosti s Policií ČR a dotazy na zastupitelské úřady. Neobstaral ani podklady zabývající se osobními poměry stěžovatele a jeho postoji k uložení zvláštního opatření.

[11] Dále stěžovatel opakuje svou žalobní argumentaci, dle které žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť dostatečně neodůvodnil, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona. Neuvedl, proč se nezabýval skutečnostmi, na něž stěžovatel poukazyval, a řádně nezdůvodnil nemožnost užít zvláštní opatření. V této souvislosti odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55. Vzhledem ke shora uvedenému nesouhlasí stěžovatel s názorem krajského soudu rekapitulovaným v bodě [4] tohoto rozsudku. Co se týče zajištění účasti stěžovatele v řízení (když neobývá žádné prostory), mohlo být využito zvláštní opatření uložením povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku, kam by stěžovateli mohly být doručovány písemnosti.

[12] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí, které považuje za správné. Domnívá se, že postupoval v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Stěžovatel podal svou žádost o mezinárodní ochranu účelově po 24 letech pobytu v ČR (posledních 8 let nepřetržitě) a po svém zajištění. V minulosti již opakovaně nerespektoval právní řád ČR a porušoval povinnosti vyplývající z rozhodnutí správního orgánu a soudu a dle své výpovědi zde i neoprávněně vykonával výdělečnou činnost. Je tedy zřejmé, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla účelová.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah

rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Stěžovatel v kasační stížnosti na argumentaci krajského soudu nijak konkrétně nereaguje a pouze opakuje stejná tvrzení, která uplatnil již v žalobě, s tím, že jeho výtky nemíří pouze proti žalovanému, ale proti žalovanému a krajskému soudu.

[16] I samotná žalobní argumentace pak převážně žádnou konkrétní polemiku se závěry žalovaného rovněž neobsahuje. Stěžovatel pouze poukázal na některá svá tvrzení, která uvedl ve správním řízení, přičemž nijak nevysvětluje, jak tyto skutečnosti měly být zohledněny či proč v návaznosti na to nebyla věc posouzena správně, ale toliko se na tyto skutečnosti bez dalšího odvolává s tím, že s ohledem na ně je nezákonnost zřejmá. Veškerá jeho právní argumentace spočívá v citaci zákonných ustanovení a závěrů judikatury, z nichž bez dalšího dovozuje posouzení rozhodných otázek nedostatečně a v rozporu se zákonem či s odkazovanou judikaturou („s ohledem na shora uvedené“).

[17] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný a k obecné námitce, dle které se krajský soud nevypořádal s konkrétními žalobními námitkami, konstatuje, že jí nelze přisvědčit. Krajský soud dostatečně reagoval na všechny námitky stěžovatele, a to jak na námitku nedůvodnosti zajištění (body 24. až 26., jakož i 29. napadeného rozsudku), tak nesprávného posouzení neúčinnosti zvláštních opatření (body 28. až 30. napadeného rozsudku) i s tím související námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu (body 32. a 33. napadeného rozsudku). Je sice pravdou, že v úvodu vlastního vypořádání věci krajský soud uvedl, že se veškeré námitky stěžovatele v dané věci vztahovaly k nesprávnému a nedostatečnému posouzení uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, skutkově a právně však následně reagoval i na ostatní žalobní námitky, jak bylo již uvedeno. Pokud se z velké části ztotožnil se závěry žalovaného, neznamená to, že námitky stěžovatele dostatečně nevypořádal.

[18] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti.

[19] Stěžovatel byl dne 7. 11. 2018 zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění bylo, že dne 7. 11. 2018 bylo při pobytové kontrole zjištěno, že stěžovatel je veden v Evidenci nežádoucích osob (ENO) a že se v ČR zdržuje neoprávněně. Dne 8. 9. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele na dobu jednoho roku (vykonatelné dne 9. 10. 2018) a dne 23. 10. 2018 byl stěžovatel odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 k trestu vyhoštění. Stěžovatel tedy na území ČR pobýval neoprávněně bez jakéhokoliv oprávnění a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a trestem vyhoštění. Byl proto zajištěn za účelem realizace vyhoštění. Stěžovatel sám uvedl, že si je vědom, že jeho cestovní doklad je neplatný, byl s tím na ambasádě, kde mu řekli, že musí nejméně měsíc počkat a aby jim dal na sebe telefonní číslo. Spí ale pod mostem a všechno mu ukradli, proto nemá telefon, tak odešel. Ví o správním vyhoštění i to, že dostal výjezdní příkaz, ale vše mu ukradli anebo ho někde ztratil. Je si vědom i trestu vyhoštění, ale nemá peníze na vycestování ani cestovní doklad. Žije pod mostem, chtěl si najít nějakou práci, ale nepodařilo se mu to. Je si vědom, že mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění i trestní příkaz, potřeboval si ale vydělat peníze a časem by vycestoval na Ukrajinu. Teď neví, jestli chce vycestovat, ale spíše ne, protože na Ukrajině už nikoho nemá a nemá se kam vrátit. Neučinil žádné kroky k získání nového dokladu. Na Ukrajině mu nic nehrozí, ale vycestovat nechce. V ČR pobýval bez cestovního dokladu a také zde nelegálně pracoval. Nemá zde nikoho z rodiny ani majetek či dluhy. Je vdovec, manželku a jeho dva syny zabili na Ukrajině, když se tam válčilo. Rodiče již zemřeli, má bratra a sestru, s nimiž není v kontaktu. Nemá zdravotní pojištění, ale cítí se zdravý. V řízení o vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců

pokračování

při výslechu dne 8. 9. 2018 uvedl, že místo pobytu na Ukrajině má ve Lvovské oblasti, je zdravý, na Ukrajině mu nehrozí stíhání policií ani státními orgány či jiné útrapy nebo nelidské a ponižující zacházení. Ve vycestování do vlasti mu nic nebrání, ale není tam práce a je tam bída, takže by raději zůstal v ČR. Pobýval zde v minulosti již několik let na základě povolených dlouhodobých pobytů za účelem podnikání, je rozvedený a má dva syny, kteří žijí s matkou na Ukrajině, může se vrátit do domu ke své matce.

[20] Po podání žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8. 11. 2018 (ve které stěžovatel uvedl, že se nemá kam vrátit, na Ukrajině nemá rodinu ani dům, v ČR žije již 24 let a posledních 8 let nepřetržitě) vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým stěžovatele „přezajistil“. Žádost o mezinárodní ochranu považoval za účelovou, podanou pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, a uložení zvláštních opatření vyhodnotil jako neúčinné.

[21] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brožícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[22] Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Zvláštní opatření lze uložit, jestliže nastanou důvody pro zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, *ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany (§ 47 odst. 2 zákona o azylu).*

[23] Nejvyšší správní soud sdílí názor žalovaného a krajského soudu, že v případě stěžovatele byly dány důvody, na základě nichž bylo možné usuzovat, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu účelově s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Stěžovatel pobýval na území ČR 24 let, z toho posledních 8 let nepřetržitě, přičemž žádost podal teprve poté, co mu bylo uloženo správní i soudní vyhoštění a co byl zajištěn za účelem realizace těchto rozhodnutí, která nerespektoval. Ještě dne 7. 11. 2018 tvrdil, že mu na Ukrajině nic nehrozí. Zároveň však prohlašoval, že by tu rád zůstal a hned následující den podal žádost o mezinárodní ochranu. Jelikož na území ČR dlouhodobě pobýval a nerespektoval právní předpisy ČR, ani následná rozhodnutí, která mu ukládala povinnost opustit území ČR, a svou žádost podal teprve poté, co správní orgány začaly činit kroky k vynucení této povinnosti, zcela jistě zde existoval důvod se domnívat, že jeho žádost byla podána s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Za těchto okolností je zcela irelevantní, že byl na ambasádě, aby si vyřádl nový cestovní doklad (kde však na sebe nenechal kontakt a bez dalšího zájmu odešel) a že neměl dostatek prostředků na vycestování. Tyto skutečnosti nijak nevyvrací závěr o oprávněnosti domněnky žalovaného, že žádost byla účelová.

[24] Ačkoli by se z citace ustanovení § 47 zákona o azylu mohlo zdát, že jediným účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tedy zajistit účast žadatele v tomto řízení, *„důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit znenužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útěkem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv*

předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, na něj navazuje např. rozsudek ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 Azs 311/2018 - 37).

[25] Pokud tedy stěžovatel uvádí, že bylo možné užít zvláštní opatření spočívající v povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku, kam by mu mohly být doručovány písemnosti a byla by dostatečně zajištěna účast v řízení, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že na potřebu doručovat stěžovateli písemnosti a zajistit jeho účast v řízení (s ohledem na to, že žije pod mostem) odkázal krajský soud pouze podpůrně jako na jeden z účelů zajištění. Hlavním cílem zajištění stěžovatele však bylo zabránit stěžovateli nadále mařit výkon správního i soudního vyhoštění. Jelikož stěžovatel opakovaně porušoval své povinnosti vyplývající z právního řádu ČR a z rozhodnutí správního orgánu a soudu, žalovaný měl obavu, že by nerespektoval ani povinnosti spojené s uložením zvláštních opatření a se správními orgány by při realizaci vyhoštění dobrovolně nespolupracoval.

[26] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud neshledal, že by žalovaný porušil stěžovatelem odkazovaná ustanovení správního řádu, neopatřil si dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a nezjistil skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Stěžovatel pak ani neobjasnil, jaké konkrétní skutečnosti žalovaný nezjistil a co nezohlednil ve vztahu k jeho osobním poměrům. Stěžovatel měl dostatečný prostor vyjádřit se ve správním řízení ke svým osobním a rodinným poměrům, což také učinil, a nebylo proto důvodu jej dále vyslyšet. Pokud má nějaké vazby, které v řízení nevedl, není tento případný skutkový deficit pochybením žalovaného, nýbrž stěžovatele, a jde tak k jeho tíži. Co se týče stěžovatelových případných kroků za účelem získání pobytového oprávnění a toho, že měl dříve povolen dlouhodobý pobyt, neseznal Nejvyšší správní soud, jaký vliv by tyto skutečnosti mohly mít na závěry napadeného rozhodnutí. Stěžovatel totiž nepochybně, že již žádným pobytovým oprávněním nedisponoval a že se na území ČR nacházel vědomě nelegálně i přes uložení správní i soudní vyhoštění. Pokud by stěžovatel činil nějaké kroky k legalizaci svého pobytu (a to i přes vykonatelné vyhoštění) či získání cestovního dokladu, měl tyto skutečnosti sám doložit. Žalovaný správně vyhodnotil jako významné jiné okolnosti. Stěžovatelovo tvrzení, že byl na ambasádě, avšak vše mu ukradli (případně to ztratil), nemá telefon, a nemohl ho tedy nikdo kontaktovat, pak svědčí pouze o jeho liknavém přístupu ke splnění povinnosti opustit území ČR. Ve správním řízení navíc uvedl, že z ambasády bez dalšího zájmu o řešení situace odešel a neučinil žádné kroky k získání nového dokladu. Pokud tedy žalovaný ve vztahu k těmto skutečnostem nic dalšího nezjišťoval, nijak nepochybil.

[27] Stěžovateli nelze přisvědčit, že žalovaný nezjistil jeho postoj ke zvláštním opatřením. Žalovaný měl postaveno najisto, že stěžovatel ignoruje povinnosti, které mu plynou ze zákona i z rozhodnutí orgánů veřejné moci, a ve správním řízení výslovně uvedl, že se na Ukrajinu vrátit

pokračování

nechce a rád by tu zůstal a vydělával peníze. Tím dal jasně najevo svůj postoj a žalovaný se oprávněně obával, že by se správními orgány dobrovolně nespolupracoval při realizaci správního vyhoštění. Všechny shora popsané skutečnosti tedy nasvědčují tomu, že žalovaný zcela oprávněně usoudil, že uložení mírnějších opatření by bylo příliš riskantní, neboť stěžovatel dlouhodobě pobýval na území ČR nelegálně a dokonce v rozporu s rozhodnutími o vyhoštění. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání stěžovatele, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikatorním požadavkům Nejvyššího správního soudu na nezbytnost a přiměřenost zajištění. Stejně tak jsou úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí dostatečně rozvedeny (ve vztahu k neúčinnosti zvláštních opatření konkrétně na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí).

[28] Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace týkající se přijatelnosti kasační stížnosti je zcela bezpředmětná, neboť ustanovení § 104a s. ř. s. se na rozhodnutí ve věci zajištění podle zákona o azylu nevztahuje (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 - 69).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[31] Krajským soudem ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající v podání a doplnění kasační stížnosti; paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč. Celkem tedy byla výrokem III. tohoto rozsudku přiznána částka 3 400 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu